

dene her i Kjøbenhavn ordnede, saaledes at det følger af sig selv, at jeg vil stemme for denne Lov, selv om den ikke bliver i den Form, hvori jeg i og for sig kunde ønske den, medens jeg ingenlunde vil lade mig bevoege til at stemme endelig for den Lov, som vedtoges her i Gaar og sendtes til Landstinget, hvis man ikke faar andet derfor end blot den Lov, her foreligger.

Judenrigsministeren (Ingerslev):

Den ærede Ordfører begyndte med at omtale sin Plan eller den Plan, der var tillagt den ærede Ordfører. Jeg erindrer meget godt, at der ved Slutningen af 1ste Behandling lige som nu igen ved Begyndelsen af 2den Behandling var megen Tale om den ærede Ordførers Plan. Den ærede Ordfører har jo virkelig en Plan, ikke en Plan i teknisk Forstand, ikke en Plan paa den Maade, som Ingeniører lægge en Plan, eller som en Minister fører en Plan frem; men den ærede Ordfører har i en anden Forstand en Plan, nemlig den, han fremsatte ved Slutningen af 1ste Behandling, nemlig en Plan, der gik ud paa at reducere det foreliggende Regeringsforslag, gøre noget andet ud deraf, omstabe det noget, give noget deraf og tage noget ud deraf, og det kan man jo ogsaa kalde en Plan, om end i anden Forstand end sædvanlig. Det er denne Plan, der har fundet Udtryk for Flertallets Vedkommende i de foreliggende Ændringsforslag. Jeg tillod mig ved 1ste Behandling at sige, at under et aldeles bestemt Synspunkt skulde jeg ikke modsætte mig en saadan Plan til Reduktion, og dette Synspunkt har fundet sit Udtryk i Betænkningen paa anden Side, hvor der staar: „Flertallet skønner nu ikke rettere end, at den foreliggende reducerede Plan løser denne Opgave paa rimelig Maade, og saaledes, at den holder Muligheden aaben for fremtidige Udvidelser, naar saadanne maatte findes fornødne.“ Det er dette Synspunkt, som jeg tiltraadte ved 1ste Behandling, og som jeg nu igen tiltræder, men under en Forudsætning. Der mangler nemlig en Forudsætning for, at det, der er udtalt af den ærede Ordfører i Betænkningen, kan blive Sandhed, den Forudsætning nemlig, at der slutes en Overenskomst med Kommunen, hvorved de til Planens Gennemførelse, til Udvidelser nødvendige Arealer blive forbeholdte. Jeg haaber, at en saadan Overenskomst kan slutes; jeg har allerede udtalt mig derom ved 1ste Behandling, og jeg arbejder stærkt i denne Retning i disse Dage. Men lykkes

det ikke, da kan man ikke faa Forholdene saaledes ordnede, at Muligheden for en senere Gennemførelse af Regeringens Plan holdes aaben. Jeg haaber, at det vil lykkes, og at det vil ske paa den Maade, at Regeringen ved et Magestifte overdrager visse Arealer til Kjøbenhavns Kommune, og at denne overdrager Staten visse Arealer. De Arealer, som Kommunen overdrager Staten, maa naturligvis ligge Syd for Besterbro, og de, som Staten overlader Kommunen, maa ligge andet Steds. Hvem der vil vinde, og hvem der vil tabe ved et saadant Magestifte, skal jeg ikke her undersøge. Fornuftigvis maa det være saaledes, at det gaar lige op, at Værdierne beregnes saaledes, at man erkender, at den ene ikke faar mere end den anden. Jeg haaber, at det kan lade sig gøre, men jeg maa i Øjeblikket udtale mig derom med alt Forbehold. Jeg haaber, at den Sag, hvorom der er fremsat Ønske af Udvalget, kan være ordnet, før Lovforslaget gaar herfra, eller i alt Fald før det endelig vedtages. Jeg haaber, at denne Forudsætning maa holde Stit, thi ellers kan det ikke blive Sandhed, som efter Betænkningen skulde være Sandhed, at man giver noget med Mulighed for senere at give noget mere. Nu siger det ærede Medlem for Lister Amtsskole (H. Andersen) og det ærede Medlem for Præstø Amtsskole (Scavenius): „Ja, men hele Forudsætningen her er jo, at Regeringens Plan gennemføres, og den vil blive gennemført, naar det reducerede Forslag vedtages. Det er ikke rigtigt at stille det saaledes, og det er i alt Fald min Skyldighed at stille det anderledes og at sige, hvorledes Forholdet er. Forudsætningen er, som det er udtalt i Betænkningen, at Regeringens Plan kan gennemføres, naar den ikke præjudiceres, men intet Menneſte kan sige i dette Øjeblik, om den vil blive gennemført, og mærkeligt nok ville nogle stemme for denne reducerede Plan, fordi de mene, at saa er alt præjudiceret for Fremtiden, og andre ville stemme for den — det er mig bekendt og sagt mig — af den Grund, at saa kommer man til at blive paa den nuværende Personbanegaard. Det sidste tror jeg ikke, men ingen kan sige det, og naar jeg undtager en enkelt Nægtelse af Flertallet, nemlig Nægtelsen af at flytte Bærstæberne, skønner jeg ikke rettere end, at hvad der her bibeholdes, kan gøre Skyldst i en rimelig Tid — hvor længe kan ingen sige — og muligvis bliver man fri for at anvende de Arealer, som Staten erhverver paa den anden Side Syd for Besterbro, til der at lægge en Personbanegaard. Det sidste haaber jeg ikke, men ingen kan sige,